

Sygn. akt X P 1254/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rutkowska

Ławnicy: C. S., B. W.

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2015 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa A. M. (1)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz powoda A. M. (1) kwotę 18.900 zł (osiemnaście tysięcy dziewięćset złotych) brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 945 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;

IV. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.300 zł.

Sygn. akt X P 1254/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 grudnia 2014 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu) powód, A. M. (1), wniósł o uznanie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia za niezgodne z prawem i przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach, ponadto o zasądzenie od strony pozwanej wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony w pozwanej spółce od dnia 6 czerwca 2007 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Wiceprezesa Zarządu. Od 1 lutego 2009 r. powodowi przysługiwało miesięczne wynagrodzenie w wysokości 6 300 zł.

Pismem dostarczonym powodowi w dniu 19 listopada 2014 r. strona pozwana, reprezentowana przez Prezesa Zarządu A. R. rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, za przyczynę podając dostarczenie przez powoda do firmy fałszywego dokumentu i próba jego rozliczenia, przez co pracodawca utracił do powoda jako pracownika zaufanie, a dalsze zatrudnienie w spółce uznał za niecelowe. W ocenie powoda podniesiona przez stronę pozwaną przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest całkowicie nieuzasadniona i bezpodstawa, a sama treść pisma w przedmiocie rozwiązania umowy nie pozwala na precyzyjne wskazanie wydarzenia, które byłoby podstawą

rozwiązania stosunku pracy. Dalej powód wskazał, że powód, jako Wiceprezes Zarządu, zgodnie z panującymi w spółce zasadami reprezentacji, był upoważniony do jednoosobowego składania oświadczeń, w tym zaciągania zobowiązań w imieniu i na rzecz spółki, w związku z czym przedstawianie dokumentów pracodawcy w celu ich rozliczenia było dla powoda elementem pracy wykonywanym w ramach regularnych obowiązków pracowniczych. W ocenie powoda niemożliwym je zatem ustalenie, jakie konkretnie zdarzenie wskazane w oświadczeniu pracodawcy stanowi podstawę rozwiązania przez stronę pozwaną stosunku pracy, gdyż stwierdzenie to jest nazbyt ogólne i nieprecyzyjne. Powód podniósł nadto, że w ramach realizowanych obowiązków składał szereg różnych dokumentów w różnych terminach i obejmujących różny zakres realizowanych czynności.

Powód wskazał, że ostatnim dokumentem, jaki został złożony w siedzibie spółki przez powoda, był plik faktur VAT za wykonane na rzecz spółki usługi przez podmioty zewnętrzne. Faktury te zostały dostarczone do siedziby spółki w dniu 9 października 2014 r. przez małżonkę powoda. Strona pozwana w wiadomości e – mail poinformowała powoda, że zapoznała się z dokumentami w dniu 13 października 2014 r. W ocenie powoda zatem, o ile przyczyna rozwiązania umowy jest związana z nieprawidłowościami dotyczącymi rzeczonych dokumentów, termin na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy upłynął najpóźniej z dniem 13 listopada 2014 r., zatem oświadczenie o rozwiązaniu umowy nadane przez stronę pozwaną w dniu 18 listopada 2014 r. zostało wysłane po terminie.

Na rozprawie w dniu 30 marca 2016 r. powód sprecyzował roszczenie w ten sposób, że odstąpił od żądania przywrócenia do pracy, zamiast tego wnosząc o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 5 marca 2015 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu) strona pozwana, (...) Sp. z o.o., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania.

Wśród okoliczności bezspornych strona pozwana wskazała fakt zatrudnienia powoda na stanowisku Wiceprezesa Zarządu oraz fakt posiadania przez niego 34 udziałów po 500 zł każdy w pozwanej spółce, co daje 1/3 głosów na Zgromadzeniu Wspólników strony pozwanej.

Strona pozwana podniosła, że od dnia 9 czerwca 2014 r. do dnia rozwiązania umowy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, pomimo tego podejmował aktywność zawodową. Jako Wiceprezes Zarządu powód upoważniony był do wykonywania przelewów, podpisywania faktur i do innych czynności związanych z bieżącym funkcjonowaniem podmiotu gospodarczego. W dniu 16 lipca 2014 r. powód dokonał przelewu kwoty 100 000 zł z konta spółki na konto prywatne, w tytule płatności wskazując „zabezpieczenie spłaty kredytu oraz niewypłaconych wynagrodzeń”. Powód dokonał też wypłat gotówki z bankomatów na łączną wartość ok. 10 000 zł. Kontaktując się ze współpracującymi ze spółką podmiotami, powód oczerniał Prezesa Zarządu.

Dalej strona pozwana wskazała, że w dniu 18 lipca 2014 r. powód dokonał sprzedaży używanego przez niego samochodu marki C. za kwotę 19 680 zł, której to kwoty powód nie rozliczył ze spółką. Przed dokonaną sprzedażą powód dokonał w firmie (...) naprawy samochodu na łączną kwotę 3 000 zł. Oprócz tych usług powód korzystał z licznych porad kilku kancelarii prawnych.

Po odbytych w dniu 14 sierpnia 2014 r. Zgromadzeniu Wspólników tytułem rozliczenia wypłaconych przez siebie z konta spółki kwot powód przesłał na adres spółki skany faktur i dokumentów, a oryginały dokumentów zostały dostarczone w październiku 2014 r. przez małżonkę powoda, po licznych monitach ze strony spółki.

W dniu 1 listopada 2014 r. Prezes Zarządu powziął informację, że wystawca faktury dot. naprawy samochodu, nie żyje od kwietnia 2014 r. Usługa naprawy samochodu została wykonana w lipcu 2014 r., zatem zaistniało podejrzenie o fałszerstwie faktury.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód, A. M. (1), pozostawał zatrudniony w (...) Sp. z o.o. od dnia 6 czerwca 2007 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku Wiceprezesa Zarządu, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem miesięcznym brutto w wysokości 2 000 zł. Z dniem 5 stycznia 2009 r. wynagrodzenie powoda zostało ustalone na poziomie 6 300 zł.

Jako Wiceprezes Zarządu powód posiadał 34 udziały każdy po 500 zł, co dawało mu 1/3 głosów na Zgromadzeniu Wspólników pozwanej spółki.

Okoliczności bezsporne

Do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych i niemajątkowych oraz podpisywania w imieniu spółki upoważniony był każdy członek zarządu pozwanej spółki samodzielnie. Podział obowiązków między Prezesa Zarządu, A. R., a Wiceprezesa Zarządu (powoda) polegał na tym, że powód zajmował się czynnościami organizacyjnymi na budowach prowadzonych przez pozwaną spółkę, zaś do kompetencji A. R. należało prowadzenie spraw finansowych spółki.

Dowód: Wydruk z (...) Sp. z o.o. (k. 6 – 9v)

Przesłuchanie powoda (k. 201v, 202; płyta CD)

Zeznania świadka B. M. (k. 166, 166v; płyta CD)

Praktyką było, że powód podejmował gotówkę z rachunku bankowego spółki, ponieważ dokonywał zapłaty za usługi wykonane na rzecz spółki. Aby mieć potwierdzenie, na co została przeznaczona dana kwota, powód pobierał faktury gotówkowe od usługodawców.

Faktury te były następnie przez powoda przekazywane z końcem miesiąca, w którym zostały wystawione, do biura rachunkowego pozwanej spółki, mieszczącego się przy ul. (...) we W..

W dniu 4 sierpnia 2014 r. Prezes Zarządu pozwanej spółki, A. R., przeniósł do innego biura rachunkowego całą dokumentację finansową spółki. Informację o siedzibie nowego biura rachunkowego, obsługującego pozwaną spółkę, A. R. miał przekazać w późniejszym terminie.

Dowód: Zeznania świadka B. M. (k. 166, 166v; płyta CD)

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 9 czerwca 2014 r. do dnia 19 listopada 2014 r.

Dowód: Akta osobowe powoda (Świadectwo pracy z dn. 26.11.2014 r.)

Powód był właścicielem samochodu C. (...) o nr rej. (...), który został mu przekazany przez pozwaną spółkę. W związku ze złym stanem technicznym pojazdu powód podjął decyzję o naprawie samochodu. O pomoc poprosił syna, W. M., który prowadził działalność gospodarczą związaną z usługami transportowymi, i posiadał doświadczenie w kontaktach z warsztatami samochodowymi.

W. M. negocjował warunki finansowe serwisu z mechanikiem, któremu polecił naprawę samochodu. Mechanik ten już wcześniej współpracował z W. M. przy naprawie samochodów służących W. M. do prowadzenia jego działalności gospodarczej.

Po negocjacjach kwota, jaką należało uiścić za naprawę samochodu, wyniosła 3 000 zł brutto.

Naprawa obejmowała remont silnika, wymianę szyby przedniej i wyważanie kół. Usługa została opłacona przez W. M. gotówką, którą przekazał mu powód. W dniu 16 lipca 2014 r. sprzedawca usługi naprawy samochodu, (...)A. M. (2),

wystawił fakturę VAT nr (...). Jako nabywcę w fakturze wskazano (...) Sp. z o.o. Fakturę przekazał W. M. mechanik samochodowy, który dokonywał naprawy w pojeździe.

Dowód: Zeznania świadka W. M. (k. 201v; płyta CD)

Przesłuchanie powoda (k. 201v, 202; płyta CD)

Kopia faktury VAT nr (...) (k. 70)

W dniu 18 lipca 2014 r. (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez powoda, zawarła z B. T. umowę sprzedaży samochodu C. (...) o nr rej. (...). Strony ustaliły wartość przedmiotu umowy na 19 680 zł brutto.

Stan techniczny pojazdu był dobry, poza elementami wskazanymi w umowie (brak karty pojazdu, liczne wgniecenia karoserii pojazdu, brak osłony lusterka bocznego, brak maskownic silnika góra i dół, brak osłony bezpieczników w kabinie samochodu, brak halogenu przeciwmgielnego lewego, zniszczona tapicerka). Kupujący został poinformowany, że samochód przeszedł naprawę silnika. Powód w imieniu spółki wystawił kupującemu fakturę VAT.

Cena za sprzedawane auto została zapłacona przez kupującego gotówką w dniu 18 lipca 2014 r.

Dowód: Przesłuchanie powoda (k. 201v, 202; płyta CD)

Zeznania świadka B. T. (k. 201, 201v; płyta CD)

Kopia umowy sprzedaży samochodu z dn. 18.07.2014 r. (k. 68)

Otrzymana ze sprzedaży samochodu kwota została przez powoda przekazana A. R., który polecił powodowi oddanie faktury do biura rachunkowego.

Dowód: Przesłuchanie powoda (k. 201v, 202; płyta CD)

Samochód C. (...) w dniu 3 lipca 2014 r. przeszedł przegląd techniczny. Usługa została opłacona gotówką.

Dowód: Faktura (...) Nr (...)

Spółka (...) spółka komandytowa świadczyła na rzecz (...) Sp. z o.o. usługi doradztwa prawnego o wartości 2 460 zł brutto. Usługi te zostały opłacone gotówką.

Dowód: Faktura VAT nr (...) z dn. 30.07.2014 r. (k. 69)

W dniu 14 sierpnia 2014 r. zwołano Zgromadzenie Wspólników Spółki (...) Sp. z o.o. W posiedzeniu uczestniczyli wspólnicy oraz Zarząd Spółki w osobach Prezesa Zarządu A. R. i Wiceprezesa Zarządu A. M. (1). Zgromadzenie Wspólników podjęło następujące uchwały:

1. uchwałą nr 1 dotyczącą przyjęcia i zatwierdzenia sprawozdania z działalności spółki za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., sprawozdania finansowego spółki za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., bilansu sporządzonego na dzień 31 grudnia 2013 r. zamykającego się po stronie aktywów i pasywów kwotą 1 563 308, 64 zł – sprzeciw do uchwały zgłosił pełnomocnik powoda, który głosował przeciw uchwale;
2. uchwałą nr 2 dotyczącą zatwierdzenia straty bilansowej w kwocie netto 1 075, 48 zł i pokrycia jej z przyszłych dochodów spółki – sprzeciw do uchwały zgłosił pełnomocnik powoda, który głosował przeciw uchwale;
3. uchwałą nr 5 dotyczącą zobowiązania zarządu do podjęcia działań związanych ze sporządzeniem bilansu spółki na dzień 31 lipca 2014 r., zobowiązania zarządu do przedstawienia założeń dotyczących dalszego funkcjonowania spółki oraz zapoznania wspólników z treścią w/w dokumentów w terminie do 10 września 2014 r.;

4. uchwałę nr 8 dotyczącą zgody na reprezentowanie spółki przez Zarząd jednoosobowy – sprzeciw do uchwały zgłosił pełnomocnik powoda, który głosował przeciw uchwale;
5. uchwałę nr 9 dotyczącą powołania w skład jednoosobowego Zarządu A. R. – sprzeciw do uchwały zgłosił pełnomocnik powoda, który głosował przeciw uchwale;
6. uchwałę nr 10 dotyczącą odwołania wszelkich pełnomocnictw jakie zostały udzielone przez Zgromadzenie Wspólników T. R..

Wobec równej liczby głosów za i przeciw Zgromadzenie Wspólników nie podjęło uchwały nr 3 w sprawie udzielenia Prezesowi Zarządu Spółki A. R. absolutorium z wykonania przez niego obowiązków w roku obrotowym trwającym od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r., oraz uchwały nr 4 w sprawie udzielenia Wiceprezesowi Zarządu Spółki (...) absolutorium z wykonania przez niego obowiązków w roku obrotowym trwającym od 1 stycznia do 31 grudnia 2013 r.

Dowód: Kopia protokołu Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. (k. 108 – 116)

Pismem z dnia 11 czerwca 2014 r. powód zwrócił się do Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o., A. R., z wnioskiem o wyjaśnienie następujących kwestii, budzących wątpliwości powoda: podstawy wynagrodzenia wypłaconego w latach 2011 – 2014 przedsiębiorstwu (...), w odniesieniu do każdej faktury z osobna (tj. której budowy dotyczą, jakie usługi zostały na rzecz (...) Sp. z o.o. wykonane, w jaki sposób skalkulowano wysokość poszczególnego wynagrodzenia), jaką usługę dokumentuje faktura VAT nr (...) i faktura VAT nr (...), gdzie usługi ta były wykonywane i czy zostały opłacone przez (...) Sp. z o.o., a także jakie są przyczyny braku gotówki w kasie na kwotę 273 919,02 zł.

W wiadomości e – mail z dnia 21 lipca 2014 r. powód, działając jako Wiceprezes Zarządu, wezwał A. R. do zwrotu będących w jego posiadaniu środków pieniężnych w kwocie 252 284 zł wykazanych w bilansie za rok 2013 oraz środków stanowiących różnicę między stanem kasy a kwotą w kasie na koniec roku 2013.

W piśmie z dnia 1 sierpnia 2014 r. powód wezwał A. R. m.in. do zwrotu na rachunek bankowy spółki kwoty w wysokości ponad 270 000 zł, przypomniał także o dostrzeżonych przez siebie nieprawidłowościach po stronie A. R. jako Prezesa Zarządu spółki.

W wiadomości e – mail z dnia 6 sierpnia 2014 r. powód wezwał A. R. do złożenia wyjaśnień dotyczących przyczyny rezygnacji z obsługi świadczonej przez dotychczasowe biuro księgowe i poprosił o wskazanie nowego biura.

W wiadomości e – mail z dnia 28 sierpnia 2014 r. przesłane zostało do A. R. zestawienie dokumentów. Dokumenty te zostały także wysłane listem poleconym do siedziby spółki (...) Sp. z o.o. Ich odbiór został potwierdzony w dniu 5 września 2014 r. przez A. R.. Wśród dokumentów tych znajdowały się: faktura VAT nr (...) dot. przygotowania dokumentów księgowych, faktura VAT nr (...) dot. usługi doradztwa prawnego, faktura VAT nr (...) dot. naprawy samochodu, faktura VAT nr (...) dot. zakupu paliwa, faktura VAT nr (...) dokumentująca sprzedaż samochodu, faktura VAT nr (...) dot. doradztwa prawnego oraz dowód wypłaty KW z dnia 16.047.2014 r. – wynagrodzenie powoda za czerwiec 2014 r.

W piśmie z dnia 5 września 2014 r. A. R. wezwał powoda do przekazania wszystkich oryginałów dokumentów księgowych, jakie były w posiadaniu powoda. W nawiązaniu do powyższego powód wysłał w dniu 9 września 2014 r. do A. R. wiadomość e – mail, w której zaproponował spotkanie w celu przekazania dokumentów spółki.

W piśmie z dnia 10 września 2014 r., skierowanym do (...) Sp. z o.o. powód odniósł się m.in. do kwestii takich jak wezwanie ze strony spółki do zwrotu: pojazdu marki C. (...) (powód wskazał, że pojazd ten został sprzedany, a zatem powód nie jest w jego posiadaniu), oryginałów wszelkich dokumentów księgowych i rozliczeniowych spółki (powód poprosił o wskazanie, o jakie konkretnie dokumenty chodzi), wezwanie w przedmiocie udzielenia wyjaśnień co do faktury wystawionej przez firmę (...) (powód wskazał, że faktura ta dotyczyła naprawy pojazdu C. (...), która była konieczna ze względu na zły stan techniczny pojazdu). Powód wskazał nadto, że pobranie przez niego kwoty 110 000

zł z rachunku bankowego spółki podyktowane było potrzebą zabezpieczenia zobowiązań spółki i uchronienia tych środków przed rozdysponowaniem przez A. R. w celach sprzecznych z interesem spółki.

W wiadomości e – mail z dnia 23 września 2014 r. powód wezwał A. R. do wskazania biura rachunkowego, które sprawuje aktualnie obsługę księgowości spółki, celem umożliwienia powodowi przekazania na wskazany adres oryginałów faktur za miesiąc lipiec i sierpień 2014 r., których skany A. R. otrzymał w wiadomości e – mail i pocztą.

W piśmie z dnia 24 września 2014 r. skierowanym do A. R. powód ponownie odniósł się m.in. do kwestii sprzedaży samochodu marki C. (...), zabezpieczonej przez powoda kwoty 110 000 zł czy wezwania powoda do zwrotu posiadanych oryginałów faktur, prosząc po raz kolejny o wskazanie siedziby nowego biura rachunkowego.

W wiadomości e – mail z dnia 3 października 2014 r. żona powoda, B. M., poinformowała A. R. o pobycie powoda w szpitalu i wezwała do przekazania adresu biura rachunkowego, do którego mogłaby w imieniu powoda dostarczyć oryginały faktur. Poinformowała również w wiadomości e – mail z dnia 9 października 2014 r. pełnomocnika Prezesa Zarządu o zaistniałej sytuacji.

W wiadomości e – mail z dnia 10 października 2014 r. B. M. poinformowała A. R., że w związku z powzięciem wiedzy o nowej siedzibie firmy (...) Sp. z o.o., o której A. R. wcześniej nie powiadomił, przekazała w dniu 9 października 2014 r. dokumenty do siedziby firmy według załączonej listy. Przekazane dokumenty obejmowały 70 faktur VAT, dla opłacenia których konieczne było podjęcie przez powoda gotówki z rachunku bankowego spółki, oraz fakturę VAT dotyczącą sprzedaży samochodu C. (...) w dniu 18 lipca 2014 r. Odbiór dokumentów został poświadczony przez prowadzącego Wirtualne Biuro rachunkowe, obsługujące pozwaną spółkę.

Dowód: Kopia pisma z dn. 11.06.2014 r. (k. 177)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 21.07.2014 r. (k. 178)

Kopia pisma z dn. 01.08.2014 r. wraz z pełnomocnictwem i potwierdzeniem nadania (k. 178v – 181)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 06.08.2014 r. (k. 182)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 28.08.2014 r. wraz z załączonymi dokumentami (k. 182v – 187v)

Kopia pisma z dn. 05.09.2014 r. (k. 188)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 09.09.2014 r. (k. 188 v)

Kopia pisma z dn. 10.09.2014 r. (k. 189 – 191)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 23.09.2014 r. (k.191v)

Kopia pisma z dn. 24.09.2014 r. (k. 192)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 03.10.2014 r. (k. 193)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 09.10.2014 r. (k. 193v)

Wydruk wiadomości e – mail z dn. 10.10.2014 r. (k. 194)

Wykaz przekazanych dokumentów (k. 194v – 195v)

Średnie wynagrodzenie powoda za okres od 1 marca 2014 r. do 31 maja 2014 r. wynosiło 6 300 zł brutto (4 456,01 zł netto).

Dowód: Zaświadczenie z dn. 31.03.2016 r. (k. 206)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, czy dokonane z dniem 19 listopada 2014 r. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy było zgodne z przepisami o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie.

Strona powodowa początkowo wniosła o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach, ostatecznie zaś roszczenie powoda sprowadzało się do zasądzenia odszkodowania. W ocenie powoda rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było niezgodne z prawem, bowiem wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna rozwiązania umowy nie była prawdziwa, konkretna ani zrozumiała dla pracownika.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, argumentując, że doszło do zgodnego z przepisami prawa rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika.

Wskazany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków B. T., W. M. i B. M., dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym akt osobowych powoda, a także dowodu z przesłuchania strony powodowej. Zeznaniami świadków Sąd dał wiarę i oparł na nich ustalenia faktyczne. Zeznania te nie są ze sobą sprzeczne, a w znacznym zakresie korespondują ze sobą nawzajem, tworząc spójną i logiczną całość. Choć zeznania świadka B. M. nacechowane były znacznym ładunkiem emocjonalnym, to w ocenie Sądu powyższa okoliczność nie miała wpływu na ocenę wiarygodności zeznań rzeczonego świadka, albowiem jego zeznania co do faktów, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, znajdowały pokrycie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy Sąd dał wiarę w całości, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej. Przyczyną pominięcia rzeczonego dowodu było nieusprawiedliwione niestawiennictwo strony pozwanej na rozprawie w dniu 30 marca 2016 r., pomimo że na poprzedniej rozprawie pozwany przyjął termin do wiadomości, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania za stronę.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 52 § 2 Kodeksu pracy). Art. 30 § 4 Kodeksu pracy nakłada na pracodawcę powinność, by w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia wskazana była przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Wedle art. 56 Kodeksu pracy pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Cytowany artykuł nie różnicuje przepisów, których naruszenia dopuścić miał się pracodawca, zatem uprawniona jawi się konstatacja, że w rachubę wchodzi zarówno przesłanki materialnoprawne, jak i formalne.

Zarzut naruszenia przez pracodawcę wymogów formalnych odnosi się w szczególności do sytuacji, w których nie zachowano trybu współdziałania z organizacją związkową (art. 52 § 3 Kodeksu pracy), naruszono miesięczny termin przewidziany w art. 52 § 2 Kodeksu pracy, zaniechano podania pracownikowi przyczyny rozwiązania umowy (art. 30 § 4 Kodeksu pracy) lub pouczenia o prawie pracownika odwołania się do sądu pracy (art. 30 § 5 Kodeksu pracy) albo naruszono ustawowy zakaz rozwiązania umowy o pracę.

W niniejszej sprawie wymogi formalne rozwiązywania umowy o pracę bez wypowiedzenia zostały przez pracodawcę w większości dochowane. Powód nie był reprezentowany przez zakładową organizację związkową (brak takiej organizacji u pracodawcy), podana została przyczyna rozwiązania umowy oraz informacja o prawie odwołania się powódki do sądu pracy, nie naruszono ustawowego zakazu rozwiązania umowy o pracę. Kwestią budzącą wątpliwości pozostaje natomiast okoliczność zachowania jednomiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 52 § 2 Kodeksu pracy. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało nadane przez stronę pozwaną w dniu 18 listopada 2014 r. Ostatnie dokumenty, jakie powód przekazał stronie pozwanej, zostały przez stronę pozwaną przyjęte w dniu 13 października 2014 r. Strona pozwana powoływała się w pismach procesowych na okoliczność, zgodnie z którą Prezes Zarządu informację o śmierci wystawcy faktury za naprawę samochodu powziął w dniu 1 listopada 2014 r., jednakże w toku niniejszego postępowania pozwana spółka w żaden sposób nie zdołała wykazać, by faktycznie tak było. Nie znając zatem daty, w której strona pozwana uzyskała wiadomość o okoliczności uzasadniającej w ocenie pozwanej rozwiązanie umowy nie można jednoznacznie ocenić, czy termin przewidziany w art. 52 § 2 Kodeksu pracy został zachowany.

W odniesieniu do przesłanek materialnoprawnych naruszenia przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia wskazać należy, że na tle postanowień art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy pracownikowi będą przysługiwać roszczenia przewidziane w art. 56 § 1 Kodeksu pracy w sytuacji, gdy ciężko naruszył obowiązki, które jednak nie należą do katalogu obowiązków podstawowych, albo nastąpiło nieciężkie naruszenie przezeń podstawowych obowiązków pracowniczych.

Konstrukcja ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, o czym mowa w art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, ma charakter złożony, w tym znaczeniu, że tworzą ją zarówno elementy obiektywne, jak i subiektywne. Te pierwsze odnoszą się do bezprawności zachowania pracownika, polegającej na pogwałceniu podstawowych obowiązków, oraz skorelowanego z tym naruszenia bądź zagrożenia interesów pracodawcy. Z kolei aspekt subiektywny to podmiotowa wadliwość zachowania pracownika wynikająca z winy umyślnej bądź rażącego niedbalstwa.

Każdorazowo w swych następstwach ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych powinno skutkować co najmniej poważnym zagrożeniem interesów – zarówno majątkowych, jak i niemajątkowych – pracodawcy. Konsekwencją bezprawnego i zawinionego zachowania pracownika nie musi być rzeczywista szkoda albo utrata spodziewanych korzyści. Wystarczy, że na tle obiektywnie istniejących okoliczności zaistniało potencjalne, choć skonkretyzowane zagrożenie dla niezakłóconego funkcjonowania pracodawcy.

Zasadniczym zagadnieniem dla wykładni art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy jest określenie katalogu podstawowych obowiązków pracowniczych. Obowiązujące ustawodawstwo pracy nie definiuje tego zagadnienia w sposób kompleksowy. Szczególne miejsce wśród przepisów kodeksu pracy zajmuje w tym aspekcie art. 100 Kodeksu pracy. Formułuje on uniwersalne standardy zachowań pracowników w stosunkach pracy, którym zazwyczaj, ze względu na ich doniosłość dla zabezpieczenia prawidłowego przebiegu procesów pracy, można nadać cechę podstawowości.

Skoro zatem ustawodawca nie posłużył się enumeratywnym katalogiem podstawowych obowiązków pracowniczych, posiłkować należy się w tym zakresie dorobkiem judykatury i nauki prawa pracy. Tam zaś wskazuje się, że do podstawowych obowiązków pracowniczych należy szeroko pojęta powinność zachowania porządku i dyscypliny oraz dbałość o dobro zakładu pracy.

Ocena, czy dane zachowanie pracownika podlega zakwalifikowaniu jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, możliwa będzie jednak dopiero w razie ustalenia, że wskazana przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia przyczyna była rzeczywista, to znaczy że faktycznie miała miejsce sytuacja wskazana w oświadczeniu pracodawcy. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 2000 r. (sygn. akt I PKN 514/99, OSNAPiUS 2001, nr 13, poz. 440), pracodawca ma obowiązek wskazania w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę konkretnej i rzeczywistej przyczyny uzasadniającej to rozwiązanie. Niewykonanie tego obowiązku jest naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1997 r., I PKN 173/97, OSNAPiUS 1998, nr 8, poz. 243). Podanie w oświadczeniu o

wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nierzeczywistej, nieprawdziwej) jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie w pojęciu art. 30 § 4 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r., I PKN 304/99, OSNAPiUS 2001, nr 4, poz. 118). Analogicznie więc, podanie przyczyny pozornej w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie, stanowi tym samym naruszenie przepisów o rozwiązaniu umów o pracę.

Naruszenie art. 30 § 4 Kodeksu pracy ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna a przez to niezrozumiała dla pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., I PKN 641/99, OSNAPiUS 2001, nr 20, poz. 618). Brak konkretyzacji przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę nie stanowi podstawy roszczenia o przywrócenie do pracy albo odszkodowanie, jeżeli pracodawca w inny sposób zapoznał pracownika z tą przyczyną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 r., I PKN 670/99, OSNAPiUS 2001, nr 22, poz. 663). Dla zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 w zw. z art. 30 § 4 Kodeksu pracy istotne jest należyte skonkretyzowanie czynu pracownika, natomiast nie jest ważne, dlaczego pracodawca kwalifikuje ten czyn jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1999 r., I PKN 224/99, OSNAPiUS 2001, nr 1, poz. 7).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje ponadto, że ciężar dowodu co do istnienia przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy podanej w piśmie rozwiązującym obciąża pracodawcę (por. np. wyrok z dnia 6 lutego 1997 r., I PKN 68/96, OSNAPiUS 1997, nr 18, poz. 339).

Strona pozwana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia wskazała, że przyczyną rozwiązania jest dostarczenie przez powoda do firmy fałszywego dokumentu i próba jego rozliczenia. Co do zasady nie budzi wątpliwości, że takie zachowanie pracownika stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Jest bowiem w sferze subiektywnej nacechowane winą umyślną pracownika bądź rażącym niedbalstwem, w płaszczyźnie obiektywnej zaś takie postępowanie cechuje bezprawność, polegająca na pogwałceniu podstawowych obowiązków pracowniczych. Skorelowane jest również z takim zachowaniem zagrożenie bądź naruszenie interesów pracodawcy.

Rzecz jednak w tym, że pozwana spółka nie wykazała, by powód faktycznie dopuścił się zarzucanego mu w rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia czynu, co więcej, nawet nie sprecyzowano w tym oświadczeniu, o które konkretnie działanie powoda chodziło. Dopiero w toku postępowania strona pozwana argumentowała, że zarzut dostarczenia do firmy i próby rozliczenia fałszywego dokumentu odnosił się do faktury VAT nr (...), wystawionej w dniu 16 lipca 2014 r. przez (...) A. M. (2). Pozwana spółka podniosła, że w dniu 1 listopada 2014 r. powzięła informację, że A. M. (2) nie żyje od kwietnia 2014 r., jako dowód przedstawiając wydruk ze strony internetowej wyszukiwarki grobów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wydruk taki nie może być wiarygodnym dowodem potwierdzającym datę zgonu danej osoby. Nie jest możliwe na jego podstawie ustalenie tożsamości osoby zmarłego A. M. (2) z osobą A. M. (2), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Dalej zaś podkreślić trzeba, że nawet gdyby strona pozwana zdołała wykazać, że prowadzący rzeczoną działalność gospodarczą faktycznie zmarł przed datą wystawienia faktury z dnia 16 lipca 2014 r., to okoliczność ta nie może obciążać powoda jako odbiorcy faktury. Pozostaje przyznać rację twierdzeniom strony powodowej, że jeżeli ktokolwiek mógłby dopuścić się fałszerstwa rzeczonego dokumentu, to nie strona powodowa, a co najwyżej mechanik, który wykonał usługę naprawy samochodu i wręczył stronie powodowej fakturę VAT. Sąd dał wiarę twierdzeniom świadka W. M., który zaprzeczył, by było mu wiadome, że A. M. (2), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), nie żył w momencie, w którym została wystawiona faktura. Wobec braku wykazania jakichkolwiek okoliczności, które świadczyłyby, że W. M., a także powód mieli świadomość, że podpis złożony na fakturze nie pochodzi od osoby jej wystawcy, nie można uznać, by zachowanie powoda było zawinione, a tym samym by dopuścił się on ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

W tym miejscu podnieść należy, że wskazana przez stronę pozwaną przyczyna dokonanej przez nią rozwiązania była wadliwa już z tego tylko powodu, że nie można przypisać jej waloru konkretności. Pozwana spółka w sposób nieprecyzyjny wskazała, że powód dostarczał do firmy fałszywy dokument i próbował go rozliczyć. Z tak

sformułowanego zarzutu w żaden sposób nie wynikało, o jakie konkretne zachowanie powoda chodziło, a więc jaki dokument w ocenie strony pozwanej jest fałszywy, kiedy powód dostarczył go do firmy i próbował rozliczyć, a także jakie są przesłanki takiej oceny ze strony pozwanej spółki. Przypomnieć się godzi, że brak konkretyzacji przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę nie stanowi podstawy roszczenia o przywrócenie do pracy albo odszkodowanie, jeżeli pracodawca w inny sposób zapoznał pracownika z tą przyczyną, jednakże z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika jakkolwiek, by pracownik był z przyczyną rozwiązania umowy o pracę zapoznany. Jeszcze w dniu 30 marca 2016 r., a więc po upływie półtora roku od dokonanego przez stronę pozwaną rozwiązania, powód nie rozumiał przyczyny, na podstawie której rozwiązano z powodem umowę o pracę.

W ocenie Sądu także z okoliczności sprawy nie sposób było wywnioskować, jaki dokument miała na myśli strona pozwana w oświadczeniu z dnia 14 listopada 2014 r. Do zakresu obowiązków powoda należało bowiem rozliczanie się ze spółką z pobranych przez siebie faktur VAT, które powód dostarczał do spółki bądź biura rachunkowego co miesiąc w znacznych ilościach. Przekazanie pliku faktur w miesiącu październiku 2014 r. nie było więc sytuacją jednorazową, z którą powód mógł automatycznie powiązać zarzut pracodawcy, wskazany w rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Dopiero w toku postępowania strona pozwana powołała się na dokument w postaci faktura VAT wystawionej w dniu 16 lipca 2014 r. przez (...) A. M. (2), nie zdołała jednak wykazać, by w istocie dokument ten nosił znamiona fałszerstwa.

Użyte przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy sformułowanie „dokument zakupu” nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, o jaki konkretny dokument chodzi, albowiem znakomita większość dostarczanych przez powoda faktur stanowiła dokument zakupu towarów bądź usług na rzecz pozwanej spółki.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, zgodnie z którym odnoszenie się przez powoda na rozprawie w dniu 30 marca 2016 r. do kwestii podważania przez pozwaną autentyczności faktury VAT z dnia 16 lipca 2014 r. było jednoznacznie z posiadaniem przez powoda wiedzy na temat przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Zapoznawszy się uprzednio z treścią pism procesowych pozwanej powód był uprawniony do posiadania takiej wiedzy na dzień 30 marca 2016 r., jednakże dla uznania, że wskazana przez pracodawcę przyczyna była konkretna i zrozumiała dla pracownika, decydujące znaczenie ma stan świadomości powoda z dnia, w którym doręczono mu oświadczenie pracodawcy, a więc na dzień 19 listopada 2014 r.

Odnosząc się do wskazania strony pozwanej, zawartego w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, jakoby pracodawca utracił do powoda zaufanie, wskazać należy, że utrata zaufania w orzecznictwie i literaturze powszechnie uznawana jest za okoliczność uzasadniającą rozwiązanie stosunku pracy, ale z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Utrata zaufania sama w sobie nie stanowi bowiem ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego, czego wymaga art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy dla zastosowania przewidzianego w cytowanym artykule trybu. Utrata zaufania do pracownika może być natomiast konsekwencją określonego zachowania bądź kompleksu zachowań, które jako takie mogą wypełniać dyspozycję art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, a więc stanowić ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W niniejszej sprawie jednak, o czym była mowa wyżej, nie wykazano, by faktycznie powód takiego naruszenia się dopuścił. Utrata zaufania do pracownika nie może zatem stanowić samoistnej podstawy rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

W toku postępowania strona pozwana podnosiła szereg okoliczności, które miały dodatkowo uzasadnić dokonane z dniem 19 listopada 2014 r. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, takie jak wykonywanie czynności służbowych przez powoda w czasie kiedy pozostawał na zwolnieniu lekarskim, przelew kwoty 100 000 zł z rachunku bankowego spółki na rachunek bankowy powoda, wypłata za pomocą karty bankomatowej kwoty ok. 10 000 zł, nierozliczenie się przez powoda z kwoty, stanowiącej zapłatę za sprzedaż samochodu. Podkreślić należy jednak, że przesłanki te nie mają znaczenia dla istoty sprawy i jako takie nie podlegają rozpoznaniu, albowiem zakres kognicji Sądu ogranicza się do przyczyny, wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wskazanie przez pracodawcę w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przesądza więc o tym, że spór przed sądem pracy toczy się tylko w granicach przyczyny podanej w pisemnym oświadczeniu pracodawcy.

Tym samym jest on pozbawiony możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które również mogłyby uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że, w ocenie Sądu, dokonanie przez stronę pozwaną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie. Na taką konstatację wpływ miały okoliczności takie jak niekonkretność i nierzeczywistość wskazanej przez pracodawcę w oświadczeniu przyczyny. Ponadto strona pozwana nie wykazała zachowania jednomiesięcznego terminu, o którym stanowi art. 52 § 2 Kodeksu pracy, jednakże kwestia ta ma drugorzędne znaczenie dla sprawy wobec wskazanych wyżej nieprawidłowości co do przyczyny uzasadniającej rozwiązanie.

Skoro zatem Sąd uznał zwolnienie dyscyplinarne powoda za wadliwe, to zgodnie z art. 56 Kodeksu pracy, powodowi należało się odszkodowanie, przy czym zgodnie z art. 58 Kodeksu pracy odszkodowanie to przysługiwało w kwocie równej trzymiesięcznemu wynagrodzeniu powoda. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia powoda Sąd ustalił na podstawie zaświadczenia przedłożonego przez stronę pozwaną, które nie było kwestionowane przez żadną ze stron w toku postępowania. Uznając powództwo za uzasadnione Sąd zasądził do strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 18 900 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

W pkt II sentencji wyroku Sąd, mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 KPC, zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na sumę tę składa się kwota 60 zł tytułem opłaty za czynności radcy prawnego, ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt III sentencji wyroku Sąd, zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025), nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 945 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono jak w pkt IV sentencji wyroku na zasadzie art. 477² § 1 KPC.